

Anthony Dejonckere a.k.a

Antek

Er zijn zoveel invloeden, verkeerde keuzes en natuurlijke wendingen die mij tot dit boek brachten.
Het startpunt hiervan was mijn tante.
Het was een late avond, een van de avonden waarin ik het moeilijk had met mijn vloek, wat de meerderheid het leven noemt.
Diezelfde avond is het boek geboren.
Die dag kwam ik bij haar binnen, zijn we gaan babbelen en is de droevigheid losgebroken.
Die avond, terwijl ik hulpeloos, wenend bij haar zat kwamen we op een idee.
Dit bedenksel was voor mij geen grote stap, ik schreef namelijk jarenlang teksten voor het plezier.
Het puzzellen en tweakken van woorden was ondertussen een tweede natuur geworden.
Diezelfde gedachte is een week of twee blijven steken tot het idee mijn onbewustzijn in verdween. Ik hernam mijn leven, de gedachte dat ik een boek zou schrijven bleek een verregaand verleden. Toen ik, op een zonnige zomermiddag, een aantal weken later impulsief een boek ben gaan schrijven.
Ik verveelde mij, maakte mij een irish coffee, zette mij in de blakende zon op mijn terras en schreef de namiddag door.
De eerste versie was een engelstalige versie, dit gaf ik gauw op...
Van het een kwam het ander, zes maanden later had ik een hoofdstuk uitgeschreven. Toen ik door een hevige pijn aan de ribben niet kon gaan werken stuurde ik, uit verveling,
impulsief het hoofdstuk naar meerdere uitgeverijen.
Vier ervan hoorde ik nooit terug.
De ene uitgeverij dat mij antwoordde was niet onder de indruk.
Achteraf gezien begrijp ik waarom...
De vrouw vertelde me dat het verre van een boek was maar dat zij mij in contact kon brengen met iemand die mij ging helpen er een boek van te maken.
Zo leerde ik Ambilicious kennen, mijn "eerste" uitgeverij.
De samenwerking heeft deze vrucht op de wereld gebracht, een vrucht dat gevoerd is door bloed, zweet, tranen en een onbegrensd gevoel van hulpeloosheid.
Spijtig genoeg is deze samenwerking door omstandigheden en verschillen in meningen stopgezet.
Het was moeilijk, voor beiden. Ambilicious, mijn excuses. (www.ambilicious.nl)
Ik stond met mijn rug tegen de muur, zat middenin mijn zoektocht naar de waarheid.

Zo kwam de start van het einde van een tijdperk in zicht.

Het einde van diezelfde chaotische zoektocht.

Ik combineerde mijn band samen met het schrijven van het boek, met mijn werk en mijn chronische ziekte.
Toen de gitarist mij uit mijn band zette, de Pillars Of Humanity/Helcyon, een project dat ikzelf opstartte, waar ik zeven jaar hard aan zwoegde besloot ik mij volledig over de kunst van het schrijven te ontfemen.
Wat Oosterse en westerse philosophy gemengd met eigen ervaringen, ideeën en desillusies.
Inanna,
"Het is een mysterieuze wereld waar Khaos meer orde heeft dan eerder voorzien." Dit is, denk ik, een mooie definitie van het leven, van deze planeet, van het universum.

Hierbij wil ik Tom, Ruben, Stein, Sven, Lisa, Maarten, en Michael (FR), Thomas, mathieu, Tristan en iedereen dat ik vergeten ben bedanken. Zij zijn diegene die mij in mijn jarenlange zoektocht gesteund hebben. Zij die altijd in mij geloofden. Het heeft 10+ jaar geduurd eer ik iets op de markt bracht, 10+ jaar waarin ik het extreem moeilijk had, 10+ jaar waar ik constant op hen kon rekenen.

-
Ik wil mijn ouders bedanken voor hun eindeloze steun.
Samen hebben we twee generaties aan bullshit moeten overwinnen, wat mijn verleden onstabiel maakte, desalniettemin heeft dit verleden dat zichzelf niet onder controle hadden, samen met hun onbegrensde liefde mij gemaakt tot wie ik ben.

-
Mijn zus en mijn kleine broer...
Je bent een bende arrogante, vervelende bende snotneuzen, maar ik zie jullie graag.
Alles is vergeven maar niet vergeten.

-
Msz bubbles... Dank je om aan mijn ziekenbed te verschijnen.
Ik zal je nooit vergeten.

-
Papie willy.
R.I.P
Ik heb, gezien de omstandigheden, mijn best gedaan.

-
Mamie, mijn rots, mijn trots. Jij zal voor altijd HET voorbeeld zijn voor mij.
Jij was een parel, je was een engel dat onze levens verlichtte.
Je was een held, een krijger, je was mijn oma.
Thérèse Lenglet (1937-2017) Voor jou heb ik geen woorden nodig...
Spijtig genoeg zagen jullie beiden mijn boek nooit verschijnen.
Georges dejonckère (1935-2017)

-
And last but not least...
Ik bedank de meerderheid dat nooit in mij geloofde. De meerderheid dat niet verder dan het oppervlakte kon zien, zij hebben mij leren vechten; dankzij jullie ben ik in mijzelf gaan geloven.

Dank je.

Tattoo origineel design by: Ken tattoo, vierweegsestraat 78, 9032 wondelgem,

verunikawunder, fiverr.com

Patreon: www.patreon.com/antekgordon

Hoofdstuk een: De stille schreeuw

De oorverdovende stilte wekte mij uit mijn eeuwige slaap. De gloed van de zon baande zich een weg door mijn oogleden.

Traagzaam kwam mijn lichaam tot leven, een zachte streel langs mijn doorweekte haren, woelend beproefde ik mijn lichaam, moeizaam opende ik een oog. Gevolgd door een luide kreun en een verblindende lichtflits.

De zon straalde haar woede uit op deze koude planeet. Het heldere licht drong door op mijn warme gelaat. Beelden ontwikkelden zich, wazige symmetrische vormen verschenen, mijn zicht herstelde. In de verte oefenden bergen hun natuurlijke macht uit. Trots heersend over de rechterkant van de horizon. Een dominerende rotsformatie met bovenmatige cactussen in een nietszeggende leegte.

Het uitzicht primeerde over de pijn, Vermoeid duwde ik mezelf overeind. Een aantal pogingen later stond ik wankelend maar recht. Gemotiveerd door een uitgedroogd en hongerig lichaam moest ik een bron vinden. Mijn enige hoop bleek een van de wegen te volgen die over en rondom de bergen slingerden. Angstig raapte ik mijn moed bijeen. Een schijnbaar eindeloze weg lag voor mij uitgestippeld. Kilometers en meer die, zo te zien, nergens naartoe leidden.

Het zonlicht matigde stapvoets naarmate de maan zich het luchtruim toe-eigende, onverstoord verlichtte het dit onvruchtbare landschap.

Mijn overige zintuigen namen de oriëntatie over, een verscherpt gehoor, een uiterst gevoelige stap. De krekels zongen hun krijgsliederen, de witte wolven huilden hun verdriet, het landschap kwam tot leven.

Een slaapplek was broodnodig. Niet in staat om te vechten of te vluchten. Eender welke confrontatie zou mijn breekbaar lichaam neerhalen. In de verte bemerkte ik een drietal palmbomen. Dansend op het ritme van het leven sierden ze een kleine plas water; de wind blies ze geruisloos van links naar rechts. Mijn beblaaide lippen schreeuwden om vocht, mijn lege maag om voedsel. Aangekomen dook ik zonder nadenken de ondiepe plas in.

Het lauwe water drong door mijn droge haren, van kop tot teen voelde ik mijn spieren ontspannen. Het gevoel vloede door mijn keel rechtstreeks mijn maag in. Ik ging het water uit en klauterde de palmbomen in, plukte een aantal bladeren, waarna ik mij liet zakken.

Ik verslond een aantal bloemen, vlijde mij neer en liet de nacht over mij neerdalen. Een nieuwe ochtend brak sneller aan dan verwacht, een laatste sprong in het water, een laatste slok. Het was tijd om de onbekende weg te verkennen. Het pad dat voor mij lag was jarenlang verwaarloosd, de wind had het bijna weggeveegd. De nog zichtbare randen begeleidden mij doorheen deze lugubere droogte. Ik had een aantal kilometers achter mij gelaten toen ik een schaduw opmerkte. De adrenaline schoot door mijn aderen. De moed nam alle kwalen weg. Met hernieuwde kracht droegen mijn benen me richting de ongekende verschijning.

Het had geen nut, de schaduw verdween even snel als hij tevoorschijn gekomen was. De inspanning putte mij volledig uit, de warmte werd ondraaglijk. Mijn laatste druppels zweet bleken een geschenk uit de hemel te zijn. Ik zag niets dan zand op en rondom de omringende bergen. Ik bereikte mijn breekpunt. Het drong tot me door dat deze tocht mijn laatste kon zijn. Elke seconde voelde als een eeuwigheid. Gieren omcirkelden me. De stille jagers; de stille dood. Ze roken mijn angst. Geruisloos wachtten ze het moment af dat mijn ziel mijn lichaam zou verlaten. Bereid het resterende omhulsel als voedsel te benutten.

Hier lag ik, op het punt hun geduld te belonen.

Achter mijn ogen stapelde zich het resterende vocht op. Ik viel op mijn knieën en trok mijzelf tranend vooruit. Mijn armen trilden, ik had hoofdpijn. De wanhoop nabij trachtte ik elke traan en elke druppel zweet op te vangen; er mocht niets verloren gaan.

Opgeven was geen optie! Spierwitte korrels zand, gedragen door de bittere wind zweefden rondom mij. Een felle windstoot verplichtte me mijn hoofd naar rechts te draaien. In het moment dat het zand ging liggen herstelde mijn zicht. Het was toen dat ik links van de kolossale bergwand een poort zag verschijnen.

Golvende ornamenten sierden de poort die ongeveer vijftig meter hoog en zeker tien meter breed was. Het heerste over het omringende landschap. Onderaan las ik "Si vis pacem para bellum". Plots gaf mijn lichaam het op. Mijn oogleden vielen bijna toe, mijn ledematen voelden zwaar. Het was tijd om te rusten. In een van de omliggende rotsen merkte ik een opening op. Ik sleepte mij erheen en ging liggen. Denkend over mijn volgende stap, de beste manier hier levend uit te geraken, dwaalde mijn gedachten af. Starend naar de overvliegende wolken droomde ik over een zacht bed, een maaltijd, wat aardappelen, een koele krop sla. Daar wilde ik een moord voor begaan.

Boven mijn hoofd splitsten de wolken zich. De wind blies harder, een hevige donderslag weergalmde doorheen de vallei. De wolken gaven leven aan een tornado, waarvan de staart naar de poort zakte. In een mum van tijd werd de doorgang vernietigd. Brokstukken vlogen in het rond. Angstig kroop ik zo ver mogelijk de ondiepe grot in.

Uit het puin verschenen een schildpad en een haas; de steen gaf plaats aan het leven.

Opgezogen door de tornado kwam dit ademende marmeren kunstwerk tot leven waarna het in het oog van de storm terecht kwam. Voor mijn ogen ontvouwde zich een episch lichtspel, waarbij beide helften van de poort om hun leven vochten.

Het wedijveren stopte. De tegenpolen staarden elkaar aan alvorens er een symbiose optrad om in het niets te verdwijnen. Uit hun as ontwikkelde zich een tweede, grotere tornado. De staart ervan stevende mijn richting uit. Ik verlamde; de angst paralyseerde mijn lichaam. De wanhoop nabij staarde ik de dood in de ogen. Alvorens ik kon reageren had de wind mij in zijn macht. Ik werd als een pijl de lucht in geschoten. De berg kromp voor hij in het niets verdween. De wind droeg me tot

boven de wolken om, een fractie van een seconde later overviel een hevige pijnscheut mijn lichaam.

In een met hooi gevuld bed werd ik wakker. De met rivierstenen gebouwde muren straalden eenvoud en perfectie uit. Elk had een eigen kleur; een eigen verhaal. Ze verleidden elk van mijn zintuigen. Links van mij stond een eiken kast gevuld met oude poppen, zilveren potten en pannen. Een zonnebloem fleurde het geheel op. Verward keek ik naar boven en om mij heen. Geen enkel gat te bespeuren. Niets, behalve een gesloten deur. Ik controleerde mijn lichaam op kneuzingen. Het aantal brandwonden was niet te tellen. Verscheidene vragen spookten door mijn hoofd, de antwoorden lagen buiten deze muren. De deur ging open. Een jonge, slanke vrouw kwam de kamer in. Het was pas toen ze mij benaderde dat ik haar bruine, met gele stippen gevulde ogen opmerkte. De portalen naar de ziel straalden een natuurlijke imperfecte harmonie uit; het soort perfectie dat enkel voor sommigen zichtbaar was. Glanzend blond haar woekerde rondom haar lange, dunne nek. Met een pracht van een glimlach stapte ze verder de kleine kamer binnen.

“Ah, je bent wakker,” fluisterde ze.

“Je was er slecht aan toe. Gelukkig heeft mijn stiefbroer je gevonden. Ik heet Linwhé.”

“Ik ben Surion,” sprak ik met een lichte stotterring. “Hoe ben ik hier beland?” “Mijn stiefbroer heeft je tijdens het jagen bij de Velnia opgepikt. Hij trachtte je wakker te maken, toen dat niet lukte heeft hij je op zijn kar geladen en naar hier gebracht.”

Het geluk was me goedgezind. Ik bedankte haar.

“Dit is niet nodig. Ik ben bezig met het middagmaal, als het je lukt om recht te staan ben je welkom.”

Ik kon de glans in haar ogen niet weerstaan. Ik moest koste wat het kost de tafel delen met deze verblindende verschijning. Ze bood mij haar hand aan, haar fijne vingers klampten zich om mijn beblaaide hand. Ze trok met haar hele gewicht, terwijl ik mijzelf van het bed afduwde. Geleidelijk lukte het me op beide voeten te staan.

Ondertussen baande de geur van het avondmaal zich een weg door mijn neusholtes. Wankelend raakte ik tot aan de tafel, zachtjes liet ik mij in een stoel zakken. Daar zat ik dan, naast deze stralende jonge vrouw, op het punt een heerlijke maaltijd te verorberen. Linwhé nam verschillende borden. Ze vulde ze tot aan de rand. Wat versgebakken kip, rijst en een aantal bloedrode tomaten. Uit beleefdheid had ik moeten wachten, wat de onmogelijkheid zelf was op dat moment. Als een bloeddorstige jager viel ik de kip aan, de rijst en de tomaten werden mijn volgende slachtoffers. Niets op dat bord kon mijn honger overleven. Verloren in mijn gedachten en honger stillende trek, kreeg ik pas achteraf door hoe Linwhé me stilzwijgend aanstaarde. Eens mijn bord leeg, richtte ik mijn hoofd op, gevolgd door mijn ogen die recht in haar ogen eindigden. Mijn hart zonk, een pijnlijke stilte nestelde zich. Linwhé merkte dit op en met een verlegen glimlach vroeg ze me of ik genoeg had.

“Linwhé, waar ben ik?”

“Je bent in Akuma, gelegen in de Arckas provincie. Het enige dorp dat de grote droogte heeft overleefd. Van waar ben je, Surion? Wat brengt je in dit godverlaten land?”

“Ik weet het niet meer. Ik herinner me een dorp, een wereld en dat ik in een woestijn ontwaakte. Meer niet.”

“Weet je hoe je dorp heet?”

“Nee, mijn geheugen speelt mij parten.

“Je geheugen zal terugkomen. Ik ben er zeker van.” Linwhé schonk de glazen nog eens vol. De zon daalde, het raam in de keuken liet dit prachtige schouwspel zien. In stilte genoten we van elkaars gezelschap en van het natuurlijk fenomeen. Ik trachtte haar niet aan te staren, waar ze overduidelijk genot uit haalde.

“Mijn vader is onze dorpsoudste; de sjamaan van dit dorp. Als je wilt kan ik je weleens voorstellen? Hij kan je misschien helpen.” Na het eten excuseerde de vermoeide Linwhé zich; een uiterst lange dag had haar uitgeput. Voor ze haar kamer inliep wees ze naar een uit esdoorn gesneden kist.

“Mocht je geen slaap kunnen vatten, kun je hier wat lectuur vinden.” Ze draaide zich om en verdween. Ik doofde de kaarsen, waarna ik ging slapen.

Dagen, die voelde als weken, duurde het eer mijn lichaam genas. Dagen dat Linwhé me zonder bijgedachte verzorgde. Elke ochtend bracht ze vers fruit, elke middag kookte ze mijn eten. Tot het me lukte zonder enige moeite uit bed te kruipen en alleen de keukentafel te bereiken. Diezelfde dag besloot ik een wandeling te maken. Ik voelde de nood mijn benen te strekken en simpelweg wat frisse lucht in te ademen. Vanaf de top van de heuvel waar, het huis op gebouwd was, kon ik alle woningen duidelijk zien. Sommige huizen waren verlicht, andere toonden geen teken van leven. Ik besloot een smalle aardeweg naar beneden te volgen tot aan de rand van een veld. De vele soorten fruit die er groeiden zorgden voor een aroma dat ik nog nooit eerder ervaren had. De weg splitste zich in twee; ik besloot links te volgen. De golvende baan escorteerde me, ik was niet meer dan een nederige bezoeker. De splitsing zette me op pad naar een verlaten wasplaats. De lange wandeling had mijn zwakke lichaam uitgeput. Was ik overmoedig geweest? Ik nam plaats aan de rand en genoot in stilte van de magische omgeving. De sterren ondersteunden de maan; deze scheen in volle glorie over het landschap. Een poos later besloot ik naar het huis terug te gaan. Niet wetende dat ik de verkeerde richting had gekozen, kwam ik uit aan de rand van het dorp waar de dood, de droogte, de woestijn hun rechtmatige plaatsen innamen. Ik was moe, het was tijd mijn bed in te kruipen. Ik maakte rechtsomkeer. Bij het aankomen, in de hoop om Linwhé 's rust niet te verstoren, glipte ik het huis in, rechtstreeks naar mijn kamer.

Ik trok de dekens open en genoot van de zachte streling die mijn lichaam bedekte.

De volgende dag werd ik gewekt door Linwhé. Langzaam opende ik mijn ogen. Ik wachtte tot mijn lichaam bereid was op te

staan, liep vervolgens de kamer door en eindigde mijn tocht in de keuken. Linwhé had een ontbijt voorbereid; ze had naast het bord een notitie achtergelaten.

"Neem wat krachten op, ik wil je iets tonen. Kom me tegemoet als je klaar bent. Linwhé." Vol genot tastte ik toe. Tijdens de laatste hap ging de voordeur open. "Kom," Linwhé greep mijn arm en sleurde me naar buiten. "Ik wil je aan een familielid voorstellen." Achter het huis was een oude schuur. De hoge temperaturen zorgden voor bladderende stukken verf, het hout piepte vanonder. In looppas volgde ik haar.

"Ik wil Arion aan je voorstellen," riep ze enthousiast, alvorens de schuur open te trekken.

Een gevleugeld zwart volbloed paard verscheen. Zijn vleugels spanden van wand tot wand. Fier en sterk bulkten de spieren vanonder zijn huid met een glanzende vacht; een model voor schoonheid en rauwe dierlijke kracht.

Verwonderd keek ik naar hem. Ik zette een aantal stappen, raapte mijn moed bijeen en stak mijn hand uit om hem te strelen. Zijn bloedrode ogen doorboorden mijn ziel. Ik struikelde. De bruuske beweging schrok hem af. Hij sprong op zijn achterbenen, zijn voorbenen klauwden in de lucht, hij hinnikte luid. Linwhé gebaarde me stil te blijven, ze vroeg me elke beweging zo geruisloos mogelijk te maken. Eens hij wat kalmeerde gaf Arion ons toestemming dichterbij te komen. "Streel zijn hoofd, kijk zijn ogen in, in zijn ziel. Ik weet dat hij het goede in jou zal herkennen, net zoals ik. Ik weet dat hij je zal vertrouwen." Zijn spieren werden zacht, *waarschijnlijk* verlieten de stress en de angst zijn lichaam.

Van dichtbij observeerde ik zijn vleugels, gekerfd uit de donkerste donderwolken, aangevuld met pluimen waren een oogverblindend natuurlijk kunstwerk.

De korte, aangename ontmoeting mondde uit tot een heerlijk gesprek toen Linwhé me om hulp vroeg. Het zadel plaatsen was voor haar dunne armen geen gemakkelijke taak.

"Vandaag zou ik je aan mijn vader willen voorstellen," zei ze, terwijl ze gebaarde op Arion zijn rug te kruipen.

Ik was niet zeker of ik dat beest genoeg vertrouwde, veel keus had ik niet. Vanaf een afstand keek ik toe hoe Linwhé acrobatisch op het zadel sprong. Ik trachtte dit na te doen, tevergeefs. Ik viel op de grond. Ik trok mijzelf overeind, waarna Linwhé haar hand reikte. Eens ik stevig in het zadel zat stapte Arion naar buiten. Eenmaal de poort door sprong Linwhé van Arions rug af en sloot de poort, waarna ze het zadel weer opklom. *Haar stiefbroer* Atar, die in het veld onder ons aan het werken was, wuifde naar ons.

We vlogen tot boven de wolken, de stromende wind was een godsgeschenk in de *verzengende* hitte. De ijle lucht drong diep in mijn longen, ademen werd moeilijker. Toen Arion onverwachts van links naar rechts schommelde alvorens naar beneden te duiken, verdwenen het genot, de vrijheid en de frisse lucht in het niets. Ik klampte mij vast alsof mijn leven ervan afhing. Maar de zwaartekracht had mij in zijn macht, ik liet los. Tijdens die eindeloze val merkte ik dat Arion mijn richting op vloog. Zijn ingeklapte vleugels en zijn naar beneden gerichte hoofd klieften als een pijl door de lucht. Af en toe gaf hij een stoot met zijn vleugels waardoor zijn snelheid toenam. Linwhé leek er nochtans volop van te genieten.

Eens we zij aan zij vielen, rekte hij zijn vleugels om af te remmen. Het had geen nut, Linwhé reikte haar hand uit, ze miste. De grond kwam in zicht, mijn overlevingskansen werden met de tweede kleiner.

Arion gaf een laatste stoot, ik veerde op en voelde iets zachts onder mij schuiven: een van zijn duistere vleugels. Hij ving me op en vertraagde mijn snelheid.

Opgelucht dat ik nog leefde zweefden we naar beneden.

We landden in de vulkaan nabij een klein huis. Duizelig kroop ik Arions rug af. De vaste grond, ik kon deze kussen verloor mijn evenwicht, viel op mijn knieën en gaf over. Linwhé sprong achteruit. Ze wachtte tot mijn maag leeg was voor ze dichterbij kwam en mij recht hielp. "Gaat het? Ik wou niet overdrijven," zei ze bezorgd. "Hier woont mijn vader, ik zal je voorstellen."

Eenmaal binnen gebaarde ze in stilte te gaan zitten. Haar vader stond in het midden van de kamer, omringd door een stapel kussens. Hij stond stokstijf. Met open, maar dode ogen, staarde hij naar de muur. Het was wachten geblazen tot hij uit zijn comateuze staat tevoorschijn kwam.

Het duurde een vijftal minuten voor ik enige beweging bespeurde. Wat startte als een lichte bibber, een aantal bewegende vingers, eindigde met het herwinnen van de controle over zijn lichaam. Daar stond hij dan, een oude bebaarde man, compleet gedesoriënteerd met witte oogbollen. Zijn pupillen kwamen als laatste tevoorschijn.

Linwhé sprong recht. Ze liep naar haar vader en omhelsde hem. "Linwhé, ik ben blij je te zien. Wie is deze jongeman?"

"Dit is Surion." Met een *bedroefde* blik bestudeerde Linwhé's vader mij van top tot teen.

"Welkom." Hij liep naar de kast tegenover de ingang, haalde drie glazen en vulde elk glas met water en kruiden. Hij reikte ons een glas..

"Wat is je naam alweer?" vroeg hij. "Surion."

"Aangenaam Surion, ik ben Koopa." Hij draaide zich naar Linwhé. "Hoe kan ik jullie helpen?"

"Atar heeft hem in de woestijn gevonden, hij lijdt aan geheugenverlies. We hopen dat je hem kunt helpen."

"Ik zal om hulp vragen. Maak het jullie comfortabel. Het oproepen van geesten kan even duren."

Koopa draaide zich om en positioneerde zichzelf.

Hoorde ik dat goed? Geesten oproepen? Gespannen wachtte ik *af* wat komen zou. Ik ging rechter zitten. Zijn lippen bewogen, het leek of hij iemand aansprak. Het gefluister werd luider en luider. Zijn lichaam bewoog, met vol witte ogen sleepte hij zich doorheen de ruimte. Er verscheen een kleine wonde in zijn nek die hevig bloedde. Plots viel hij achterover op een stapel

kussens.

Hij spartelde. Wurggrepen verschenen op zijn hals. Ik bereidde mij voor om in te grijpen, haar vader uit de nood te helpen. Linwhé hield me met een trillende blik tegen.

“We kunnen niets doen.”

Ik keerde me tot hem en wachtte ongeduldig af. De wurggrepen verdwenen even plots als dat ze tevoorschijn gekomen waren. Traag kwam hij tot bewustzijn.

Versuft keek hij om zich heen, nam een oud vod, plaatste deze over de open wonde en riep, “Wow, dat was lang geleden!”

Ik keek Linwhé verstomd aan. Ik verwachtte diezelfde trillende blik te ontvangen, ik was verkeerd. Het was duidelijk dat ze dit schouwspel meerdere malen mee had gemaakt.

Koopa kwam tot rust.

“Ik kan je helpen, maar je moet mij beloven dat je dit niemand doorvertelt.” Hij hield een korte adempauze.

“Linwhé ook niet. Wat je zult zien kan in vele vormen voorkomen. Zoals in een droom is dit nooit accuraat. Het zal je richting je eigen pad begeleiden.”

Zonder een woord uit te spreken keek ik in zijn ogen en knikte. Hij liep naar een aan de muur gespijkerde houten plank, pikte een glazen *bokaal* op en plaatste deze voor me op de grond.

“Deze staat hier jaren het stof te vergaren. Ooit heb ik dit gebrouwen, de dag is eindelijk aangekomen het te gebruiken. Surion, drink dit op,” sprak hij alvorens het stof van de flacon te blazen.

“Dit is de laatste in zijn soort. Voor de droogte kwam was er een plant die overal groeide: Alsem. Door dit in het mengsel te brouwen kan ik je eender op elk moment uit je droom halen; je naar de wereld der levenden roepen. Om te beginnen moet je je schoenen uittrekken.” Hij bukte zich en maakte de veters los.

“Hoe kan dit gevaarlijk zijn?” vroeg ik.

“Ik wil niet dat je mijn kussens bevuilt,” sneerde Koopa. Linwhé keek geamuseerd toe.

“Leg je hoofd op dit kussen. Drink de flacon leeg en leg je op je zij. Het duurt enkele minuten eer deze in werking treedt.” Voorzichtig opende ik de glazen bokaal. Een walmende geur van oude vis, die weken in de zon had liggen rotten, kwam me tegemoet. Ik kokhalsde, kneepte mijn neus toe en dronk het zo snel mogelijk op.

Enkele seconden later stroomde ijskoud water door mijn tenen. Ik voelde mijn lichaam bibberen, kletsnatte broekspijpen schokten mijn ogen open. Ik stond in de kern van een duister moeras. De kille omgeving doorboorde mijn nog zwakke ziel. Het voelde alsof de wind mij toesprak, dat hij me een boodschap trachtte door te geven, het was alsof de dood me toefluisterde. De angst nam de overhand. Ik panikeerde. Ik moest daar weg. Struiken met doornige takken blokkeerden de toegang tot de wal, een onbereikbare oever leidde me rechtdoor. Stap voor stap liep ik, omringd door verwelkte bomen, dieper het moeras in. Ik slaakte een zucht van opluchting dat ik een uitgang opmerkte, diezelfde uitgang bracht me op een hexagonaal plein.

Het met beenderen geplaveide plein droeg de stank des doods. Ik besloot voor de veiligheid rechtsomkeer te maken, het moeras weer in zoekend naar een betere uitweg. Mijn eerste stappen in het moeras waren net gezet toen een zwarte schaduw verscheen. De schim cirkelde om me heen, met een perpetue draaibeweging dwong het me richting een met beenderen bezaaid olifanten kerkhof waarna de schaduw zich van me verwijderde om voor mijn voeten neer te storten. Een harde klap doordrong mijn zwakke beenderen, de impact ervan groeide als een zaad. Een menselijke gedaante vormde zich voor mijn ogen. Een prachtige doch angstaanjagende vrouw. Een groen aura omringde die mysterieuze gedaante. Haar donkerrode ogen verraden de demon in haar aderen.

Passief keek ik toe hoe de situatie zich onthulde. Haar ogen doorboorden mijn geest. Ik voelde me bloot, zwak, hulpeloos.

“Eindelijk ontmoet ik de Guardian,” fluisterde ze met een schrille stem. De wind wakkerde aan en blies me omver. Gevloerd staarde ik naar een van de honderden blote schedels. De schedel smolt. De vrijgekomen rook baande zich een weg naar mijn longen, een onzichtbare kracht hief mij op. Ik zweefde *evenwijdig* met de vrouw, haar rechterhand ontplooidde zich mijn richting in. Na enige aarzeling legde ik mijn hand in de hare. De aanraking verloor een voelbaar grenzeloze energie, mijn aders zwollen op, wit licht verliet mijn oogkassen en mond.

Tenslotte spatte de schim uiteen; de transformatie creëerde honderden kleinere deeltjes die razendsnel om me heen vlogen. Een laatste schreeuw doorboorde mijn ziel. “Ga, voor het te laat is!” De schim verdween in het niets. De zwaartekracht hield mij in zijn macht. De aarde beefde, onder mij ontstond een scheur die groeide. Met mijn resterende kracht trachtte ik weg te kruipen. Dat was niet genoeg. Het zwart gat zwolg mij op.

“Hij is wakker,” hoorde ik Linwé roepen.

“Wat heb je gezien, heeft het geholpen?” vroeg Koopa,

“niemand mag weten wat je gezien hebt. Moest je dit doorvertellen, zal dit je duur te staan komen.” Zijn nors gelaat lichtte op.

“Kom, sta recht. Er staat wat eten en drinken voor je klaar, geniet ervan.”

“Vader, we hebben hier geen tijd voor. We moeten naar huis. Arion wordt ongeduldig, hij wil zijn stal in,” mopperde Linwhé.

Voelde ze zich gekwetst omdat ik haar niet kon of mocht vertellen wat ik gezien had? Een kort afscheid later kropen we op Arions rug. Afstandelijk, verloren in mijn gedachten volgde ik haar; iets zat me dwars. Tijdens ons afscheid fluisterde Koopa me iets toe. Ik had het niet goed begrepen maar hij overhandigde me stiekem een brief. Terug in haar huis kroop Linwhé rechtstreeks haar bed in. Ik maakte van de rust gebruik om naar mijn kamer te gaan en de brief te lezen. Ik nam een kaars, vergrendelde de deur, scheurde de bovenkant open en bekeek de inhoud. Ik trof een tweede, kleinere enveloppe en een stuk

papier.

"Aan degene die dit leest. Het antwoord dat je zoekt ligt in Argus. Deze brief is de sleutel, open hem niet. Iemand zal je daar verwachten." Ik haalde de secundaire brief uit de enveloppe, hield deze zo dicht mogelijk bij de kaars maar bespeurde niets ongewoons. Een korte poos later klopte Linwhé op de deur.

"Surion, slaap je?" fluisterde ze. "Nee, wat is er?"

"Het lukt mij niet de slaap te vatten. Wat denk je ervan om een wandeling te maken?"

Ik borg de brief veilig weg. Zwijgend wandelden we in het maanlicht naar het dorp. Ik nam de geuren van de avond in mij op. Toen we de grenzen van het dorp bereikten, hield ze me staande en keek me met vochtige ogen aan. "Onze familie is onderworpen aan een eeuwigdurende vloek," zei ze.

"Ik herinner me de dag dat mijn moeder verdween. Mijn vader trachtte hopeloos ons de vloek uit te leggen. Hij poogde ons te helpen het een plaats te geven. Het was die dag dat hij ons een belofte maakte, een belofte die hij de dag van vandaag nog tot stand houdt. Hij garandeerde ons dat hij niet op zou geven de vloek te verbreken. Dat is de reden dat hij een sjamaan werd. De constante vrees dat ik zal verdwijnen, achtervolgt mij nog steeds. Atar en ik hebben geleerd er moed uit te putten. In zekere zin maakt deze vloek ons sterker. We hebben van elke dag leren genieten, goed of slecht. Elke dag kan onze laatste zijn." Linwhé werd emotioneel. Ik trachtte haar te omhelzen. Ze duwde me weg. "Het was mijn negentiende verjaardag. Haar lichaam is nooit teruggevonden. Elke seconde van elke dag hoop ik dat ze onverwachts tevoorschijn komt; dat ik haar kan aanspreken, haar kan knuffelen, haar vertellen dat ik van haar houd. De meesten in ons dorp zullen het nooit toegeven dat ze bang zijn dat als ze met ons rondhangen ze samen met ons zullen verdwijnen. Atar en ik hebben hiermee leren omgaan. Het pijnigt ons steeds; de gedachte dat we in ons eigen dorp als buitenstaanders worden beschouwd. Ik kan me niet voorstellen dat je hechter met elkaar kunt zijn dan wij. Ik zou sterven voor Atar en hij voor mij." De opvolgende stilte vulde ze met een duidelijk geforceerde glimlach gevolgd door een traan die ongewild haar oog verliet.

Starend in haar ogen lachte ik haar troostend toe. Ik trachtte dichter te komen,

maar ze duwde mij weerom weg.

"Luister," zei ze. Ik spitste mijn oren. In de verte hoorden we water stromen. "We zijn er," riep ze met hernieuwde energie.

"Volg me, het is niet ver meer." Onze stappen namen toe in intensiteit, op het gehoor volgde ik haar doorheen de duisternis. De lichte maneschijn gaf net niet genoeg licht. Een meter voor ons heerste de nacht over de horizon.

"Wacht hier. We zijn er." Ze stapte de duisternis in.

Niet lang nadien maakte ze een kampvuur. We bevonden ons midden in een oase. Rechts van ons rees een steile berg. De minuscule waterval monddde niet ver van waar het vuur aanwakkerde uit. "Kort na de verdwijning van mijn moeder ben ik weggelopen, zo ben ik per ongeluk hier beland. Arion lag een paar meter verder. Uitgeput en uitgedroogd was hij minder dan een meter van de waterval neergestort. Het was liefde op het eerste zicht. De dagen nadien heb ik hem verzorgd. Samen hebben we onze mutuele duistere periode overleefd. Nadien zijn we teruggekeerd naar het dorp, waar mijn vader Arion onder zijn hoede nam. Ik kom regelmatig terug. Het herinnert me er aan dat ik nooit mag opgeven, waarom ik nooit mag stoppen met hopen dat deze vloek ooit zal verdwijnen en dat we ooit een normaal leven zullen leiden. Het is grotendeels dankzij Arion dat ik het verlies van mijn moeder heb kunnen verwerken. Hij is, na mijn familie, het belangrijkste in mijn leven." Ze zette zich neer op een met bladeren bedekte steen. Ikzelf nam plaats op een ander exemplaar. In stilte genoten we van de eeuwige sterrenhemel. "Dank je," fluisterde Linwhé.

"Waarom?" vroeg ik verbaasd.

"Omdat je naar mijn woorden geluisterd hebt."

Op de achtergrond stroomde het water, het geruis suste onze zielen tot rust.

Af en toe vlogen er vogels voorbij, het gefladder kwam soms beangstigend dichtbij. De omringende wereld verdween in het niets. De tijd bevroor. Alleen de oase en haar bezoekers bleven over. Ik wist binnenin dat ik verbleef waar ik moest zijn, ik voelde het, ik was op het juiste moment op de juiste plaats.

op het moment dat de lichte bries ons langzaam in slaap wiegde, beseften we dat het tijd was om naar huis te keren. De nacht hier doorbrengen zou een onmogelijke opdracht worden, na het dalen van de zonnen werd het brandende zand een ijzige doods-kist. Thuis wensten we elkaar een goede nacht, alvorens elk in onze kamer te verdwijnen. De volgende dag werd ik in de keuken hartelijk verwelkomd door Atar. De middelmatige man, die half verstopt achter de tafel zat, sprak met een schrale maar mannelijke stem.

"Ik hoop dat je je beter voelt? Linwhé vreesde het ergste. Ik wist wel dat je beter zou worden. Ik ben blij je wakker te zien. Zet je aan tafel het ontbijt staat klaar." De ambiance vrolijkte onze gemoederen op, het eten vulde onze magen. Het was tijd. Ik moest, zonder er te veel aandacht aan te geven, Argus aan bod brengen.

Aangezien ik geen enkel tact heb, vroeg ik onbeholpen waar de stad zich bevond. "Argus, mijn beste Surion. Is een beveiligd ondergronds fort. Niemand komt er ongevraagd binnen of buiten. Waarom wil je dit weten?"

"Ik moet er binnen zien te komen," zei ik perplex. Mijn woorden trokken Linwhé's aandacht.

"Heeft mijn vader je op dit idee gebracht?" Met een krop in de keel antwoordde ik negatief. Linwhé's houding veranderde, ze wist dat ik gelogen had.

Atar nam het woord over.

"Als je er heen wilt zal ik je de weg wijzen. Dit geeft mij een reden om mee te gaan, een reden om eindelijk dit dorp eens te verlaten en om te zien hoe het leven buiten deze muren is."

We verlieten de tafel. De maaltijd veranderde in een vergadering. Gebogen over de kaart die op de tafel in de woonkamer lag, werkten we samen elk detail uit. Het duurde niet lang eer Linwhé tussen beide sprong. "Ik kom mee! Ik laat Atar niet alleen gaan."

Atar, die met een ondoordachte poging de beslissing probeerde aan te vechten, werd snel de mond gesnoerd. Ze nam geen nee als antwoord. Ze wilde ons koste wat het kost vergezellen. Een beslissing werd snel genomen. Met zijn drieën zouden we het onbekende tegemoet treden. Atar verdween om enkele minuten later met een plattegrond van de omringende valleien, een kompas en enkele potloden terug te komen.

"Hier is Argus." Hij tekende een kruis op de kaart. In een andere kleur markeerde hij het dorp.

"Het is een drietal dagen stappen. Ik zal een voedselvoorraad voor een week voorbereiden. Ik moet je wel verwittigen dat de kans groot is dat we niet binnen gelaten worden."

Het verlangen naar het onbekende maakte ons angstig. Gelukkig bedaarde diezelfde angst, vervangen door het enthousiasme om *datzelfde* onbekende te verkennen. We raapten het nodige bijeen en genoten van elkanders gezelschap. We genoten van de laatste vrije uren voor ons vertrek, alvorens ons bed in te kruipen.

Die nacht lag ik te woelen, vermoeid viel ik in slaap. De volgende ochtend was iedereen druk in de weer. Atar liep rond als een kip zonder kop. Linwhé daarentegen was uitermate rustig. Enkele uren later hadden we de laatste spullen ingepakt. Linwhé en Atar maakten de laatste regelingen buitenshuis. Vol goede moed trokken we op pad.

Hoofdstuk 2: Een imperfecte perfectie

De zon verwelkomde ons vertrek met zijn warme stralen.

"Volgens de kaart," zei Atar, "moeten we richting *het* iqidānā impasse lopen. Daar de rotsen volgen, om zo de ingang van de stad te vinden."

Vol goede moed trokken we de woestijn door. Voor we het doorhadden verdween het dorp uit het zicht.

We waren een goede week onderweg toen Atar het moeilijk kreeg. Het zweet droop van zijn voorhoofd, elke stap die hij zette deed hem harder hijgen, zijn benen trilden meer en meer. *Hij leek zijn breekpunt te naderen*. Te trots om dit toe te geven vocht hij zich lachend doorheen de tocht. Linwhé en ik besloten een pauze in te lassen. We wilden ongezien zijn zak verlichten. Dit kwam ons allen ten goede. Het geluk was aan onze zijde. Een tiental meters verder bemerkten we een oude boom. We besloten daar tijdelijk te stoppen. Het dikke bladerdak gaf ons meer dan genoeg schaduw. Linwhé maakte gebruik van dit moment om me informatie over mijn droom te ontfutselen.

"Zeg, wat heb je gezien? Bij je terugkomst zag je er verslagen uit".

"Wel." Ik aarzelde. Met drieën we waren afgesloten van de buitenwereld, wat kon er nu in godsnaam mislopen? Ik smeed mijn regels overboord. Het besluit hen alles te vertellen *leek me adequater* dan het voor mijzelf te houden.

Beiden staarden ze me met wijd geopende ogen aan. De pauze liep uit. Wat eerst vijf minuten moest zijn, om wat op adem te komen, werd een lang gesprek. Wilden we de poort bereiken, moesten we zonder aarzeling *verder gaan*. We rondten het gesprek af en vertrokken richting het iqidānā impasse. Daar kwamen we midden in de nacht aan.

Met de pas, de eeuwige poort in zicht, besloten we de tocht te beëindigen. Het lange stappen en de hitte hadden ons uitgeput. Ons tijdelijk kamp was bijna gereed toen donkergrijze wolken de lucht inpalmden. Diezelfde wolken brachten hevige neerslag, een overdonderende klap weergalmde doorheen de vallei, de verstijvende bliksem verlichtte het gebied. In paniek raapten we onze spullen op, de helft in onze zakken, de rest in onze handen. *We liepen naar de dichtstbijzijnde rotsen om te schuilen*. Onderweg sprong ik over een gevelde boom, *waarbij alles uit mijn armen viel*. Snel raapte ik zoveel als mogelijk *bij elkaar*, Linwhé en Atar volgden mijn voorbeeld. Onderweg naar de rand van de berg zagen we een grot. We pasten ons traject aan en liepen er naartoe. De donder weergalmde doorheen de vallei, de aarde beefde, de lucht opende zijn sluizen, kletsnat liepen we de grot in. Daar hadden we geluk, er lag hout waar het vocht nog niet was ingedrongen.

Het vatte gauw vuur. Langzaam veranderde de steekvlam van gedaante.

Het volgroeide resultaat gloeide hevig. Het onweer hing boven onze hoofden. Met zijn drieën genoten we van het kampvuur terwijl we naar dat catastrofaal spektakel keken. Er was iets wat ik niet kon uitleggen. Ik voelde hoe dit oud, onsterfelijk fenomeen mijn zintuigen hypnotiseerde. In *dat ontzag* voelde ik mijzelf tot rust komen. *Te midden* van de chaos voelde ik mezelf ontspannen en zo klein.

Ik had dan ook niet door dat Linwhé dieper de grot ingelopen was. Het was pas toen ze onze namen riep dat ik uit mijn hypnose kwam.

"Atar, Surion, kom."

Ik keek naar Atar, hij wuifde me weg. "Ga jij kijken? Ik wil wat rusten. Ik heb hier momenteel geen moed meer voor." Ik knikte, *stond recht en ging* naar haar toe.

"Kijk," zei ze enthousiast. Er was een verborgen wand. "Pak jij de toortsen? Gaan we dit onderzoeken?"

Ik knikte en liep naar het vuur om een toort te pakken. Ondertussen trachtte Linwhé Atar mee te krijgen. Met kleine oogjes keek hij ons aan.

"Ik lig hier goed, ga maar, ik zie jullie straks wel terug." Zijn geforceerde glimlach sprak boekdelen.

We draaiden ons om en liepen de *duisternis* in. *Bij* elke stap dempte de uitwendige chaos iets meer. Het kon niet anders of we liepen diep de ingewanden van de grot in. Tot we nabij de ingang achter ons een luide klap hoorden. Zonder na te denken zetten we het op een lopen. Paniekerig riep Linwhé,

"Atar! Atar! Hoor je me? Antwoord!" We hoorden niets, geen reactie. We haastten ons terug. Af en toe struikelden we over een rotsblok, hielpen elkaar recht om half verblind ons pad te vervolgen.

De adrenaline *joeg door* onze harten. In de verte hoorden we hem hysterisch schreeuwen. "Help! Help me!"

De obscure stoffige ruimte hield het beetje licht, dat nog binnen wilde schijnen, tegen. Eenmaal ter plekke zagen we dat Atar onder een heuse laag puin bedolven was. We sprongen het puin in, beetje bij beetje verlostten we zijn been. Het laaiende onweer zorgde voor een onstabiele grot, elke donder zorgde voor meer puin.

De wanhoop nabij keek ik naar Linwhé. Elke oplossing, elke mogelijkheid om haar broer te redden voerde ze tevergeefs uit. Elke sleuf delfde hem dieper. Tot het kruimelige gesteente zijn been volledig *verzwolg*. De bliksem sloeg een tweede maal op precies dezelfde plek in. Ik duwde Linwhé naar voren en liet me bovenop haar vallen.

Geschaafd en versuft draaiden we ons net op tijd om, om Atar tot aan zijn schouders bedolven te zien worden. Linwhé was niet meer voor rede vatbaar. Ze sloeg mijn hand van haar schouder, rolde opzij en sprong in zijn richting. Bezeten hernam ze het graafwerk. Haar handen bloedden, de tranen liepen over haar wangen. Telkens haar geschaafde handen het puin aanraakten, kreunde ze het uit van de pijn. Het duurde niet lang eer ik het doorhad. Het was een hopeloze strijd. Er was geen enkele mogelijkheid voor Atar om levend onder het puin vandaan te komen. Er was niets wat we konden doen. We moesten hier weg of we stierven samen met hem. We hadden geen keuze. Met het nodige geweld trok ik Linwhé van het gesteente weg. Ze tierde het uit, schopte in het rond waarbij ze meerdere malen mijn scheenbeen trof. Mijn hart brak, ik nam haar stevig in mijn armen, *ondersteunde* haar en hielp haar dieper de grot in. Op hetzelfde moment *ervoer* Atar zijn ultimatum. Zijn ziel verliet zijn lichaam. Vanop afstand zagen we zijn ogen draaien, het gespartel eindigde, haar geschreeuw stopte. Het geklop, het geschop, het was muisstil. Het moment dat Atars ziel zijn lichaam verliet, brak Linwhé's ziel in duizenden stukken. Gebroken, alle levenslust verdween, de resterende hoop, het geluk. Ik trachtte haar zachtjes los te laten maar ze stortte in. Lusteloos staarde ze hem aan. Futloos bleef ze zitten. Ik hurkte, op ooghoogte probeerde ik haar op te beuren. Niets wat ik deed hielp. Ik besloot haar wat tijd te geven. Machteloos staarde ze eindeloos naar de levenloze ogen van haar broer. We moesten verder. De grot werd met de seconde onstabiel. Ik *tilde* haar op, legde haar arm over mijn schouder en droeg haar verder de grot in. Onderweg trok ik haar arm wat strakker, *zodat* haar oor ter hoogte van mijn lippen *kwam*. "Als we hier blijven *ondergaan* we hetzelfde lot. Dat kan ik niet laten gebeuren. Ik

beloof dat we de uitgang zullen vinden en dat we terug zullen keren om Atar een verdiende begrafenis te geven. Maar nu moeten we hier weg."

Haar kin gleed traag over mijn schouder, waarna we dieper de grot inliepen. Ze had geen flauw benul wat er gaande was. Haar geest dwaalde rond. Ik durfde haar niet aan te kijken. Telkens onze blikken kruisten werd ik geconfronteerd met dezelfde dode ogen, de prachtige glans was verleden tijd. Ik herinnerde mij *haar stralende ogen* aan de ontbijttafel. Die perfecte blik verdween op het moment dat haar hart brak, het moment dat ze een deel van zichzelf verloor.

Het vuur van onze toorts doofde, tijdelijk verblind liet ik Linwhé zakken. Enkele overgebleven kleren zorgden voor een geïmproviseerd bed. Vanaf het moment dat ze comfortabel lag, legde ik mij neer en trachtte ik tussen de flashbacks wat rust in te halen. Tranend viel ze in slaap.

Nadat ze wakker werd *wurde* ze *zich* mijn armen in, zonder een woord te zeggen bleef ze er geruisloos liggen.

Gevangen door de stilte hervatten we onze zoektocht. We liepen zonder enige verlichting de duisternis in. Op de tast leidde ik Linwhé, ieder *reikten* we naar de tegenovergestelde wand, om middenin deze oneffen chaos ons evenwicht te behouden. De rest van de tocht verliep moeizaam. we deden niets dan struikelen. Toen ik haar aan mijn arm voelde trekken, stopte ik. Uitgeput en ontmoedigd hief ik mijn hoofd op. Ik draaide mij om, om op haar voorhoofd een lichtstraal te bespeuren. Het licht werd door de vele mineralen in de rotswand weerkaatst.

Met *hernieuwde* hoop liepen we naar de bron. Een bocht later stonden we er. Helder licht penetreerde de uitgang; een wit ovaal verlichtte onze weg. Hand in hand liepen we er door, traag maar geleidelijk *pasten* onze ogen zich aan, langzaam veranderde de verblindende lichtflits in een *hete, gloeiende schijn*. De natuurlijke hitte verwarmde ons gelaat. Verse lucht bereikte onze longen. De uitgang mondde uit op een natuurlijk *terras*. Een richel die tien meters boven een heus oerwoud zweefde.

Die plaats gaf ons een onvoorzien zicht. Een immens bos, watervallen, zelfs kleine bergen woekerden tot daar waar het oog reiken kon. *Een geheel landschap* verstopt in de grot. We hadden een parel gevonden die verborgen was voor de rest van de mensheid. Links van ons zagen we een steile stenen trap. We volgden hem naar beneden. Daar bespeurde ik een door mensen gesnoeide doorgang.

Verborgen door het weelderige bladerdak van de bomen was het onmogelijk dat van boven op te merken. Het pad stuurde ons regelrecht de bewoonde wereld in. Het was niet meer dan een kwestie van tijd, het was ons gelukt. Linwhé, die zich nog steeds zwak voelde, vroeg om achter gelaten te worden. Ze beloofde me daar op te wachten, hopelijk met hulp. Ik overhandigde haar het resterende voedsel en liep naar de weg. De bomen in volle bloei, zweefden weelderig met de omgeving mee. De bladeren dansten heen en weer op het ritme van de wind.

Hun geruis klonk als een symfonie. Mijn aankomst in de bewoonde wereld bleef niet onopgemerkt. Twee soldaten hielden mijn komst duidelijk in de gaten.

Met getrokken wapens wachtten ze tot ik dicht genoeg was genaderd. "Hey, Jij daar! Toon ons je handen en stap traag naar voren."

Met beide handen in de lucht liep ik hen tegemoet. Zodoende legde ik onze situatie uit. De gelukkig begripvolle soldaten stelden zich voor als de Adikia. Ze besloten ons te helpen. Een van hen vergezelde me naar Linwhé. De man was op zijn hoede, pas *toen* hij haar in de verte zag verschijnen stak hij zijn zwaard weg.

Samen droegen we de *verzwakte* Linwhé de stad in. Binnen de poorten verwelkomden de Adikia ons in deze pracht van een stad, in Argus. Ik geloofde mijn eigen oren niet. Onrustig volgden we ze een paleis in, daar kregen we ieder een kamer toegewezen en hadden we een dienaar die onze noden moest vervullen.

We kregen toegang tot de stad, het open gedeelte van het kasteel en meer. De eerste dagen trachtte ik meerdere malen Linwhé aan te spreken, zonder succes, ze bleef me ontwijken.

Enkele dagen en een tientallen pogingen later gaf ik het op. Op een dag, twee weken na onze aankomst kwam een van de *kanseliers* ons verwittigen. De koning bleek eindelijk vrij om de brief in ontvangst te nemen. Mijn hart zonk in mijn schoenen, dat was het! Dat was de reden dat Koopa me op pad stuurde. Ik nam mijn tas en volgde de *kanselier* de troonzaal in. De zaal was immens Zwart wit graniet overweldigde het oog. Er stonden minstens een dozijn Adikia ter bescherming rondom de koning. Net over de tweede helft van de troonzaal steeg, tot juist onder het plafond, een trap.

De trap, die twee meters breed was, mondde uit op een zwevend platform. Mijn ogen volgden de treden, om boven net aan de rand, de gedaante van de koning te bespeuren. Een kleine man met gekrulde haren zat op een *gestoelte*, een met donkerblauwe bloeddiamanten en pikzwart metaal gebouwde troon. De koning bestudeerde me van kop tot teen. Terwijl hij met zijn paarse linkeroog zijn onderdanen volgde, nam zijn rechteroog mijn bewegingen op. Boven hem hing de kop van een haai, het beest waakte trots over de ruimte. De koning bestudeerde me van kop tot teen toen hij me een teken gaf naar boven te komen.

Ik moest over de rode loper de trappen opklauteren. Ik draaide me om en keek de *kanselier* aan. Hij knikte terwijl hij mij met zijn hand toe wuifde. Boven had ik een beter zicht op de slanke koning, de man was ouder dan hij er uitzag. Hij verwelkomde me met een neutrale blik.

"Kniel," sprak hij. Ik knielde.

"Mijn soldaten hebben me verteld dat je iets voor me op zak hebt?"

"Ja, mijn Sire," antwoordde ik. "Het is een brief die me door Koopa is overhandigd." Hij keek me twijfelend aan. "Koop, hm. Wat heeft die oude zak me nou te vertellen."

Ik nam een aantal stappen zijn richting op, zocht diep in mijn zak, maar geen brief te bespeuren. Als een bezetene bleef ik angstig doorzoeken.

"Is het voor vandaag?" vroeg hij me verveeld. "Mijn Sire, ik..."

"Je naam is Surion? Is het niet?" vroeg hij. "Ja, mijn Sire".

"Goed," sprak de koning. "Soldaten neem deze man, Surion, mee. Smijt hem de kerkers in!"

Nog geen moment later klommen twee Adikia de trap op. Ik trachtte hen tegen te houden. "Wacht, Sire. Het zou kunnen dat de brief in mijn andere zak zit. Deze ligt in de kamer van mijn reisgezel. Geef me een kans, ik zal deze voor u bemachtigen," waarna ik met gebogen hoofd knielde en op een positief antwoord hoopte. De twee soldaten legden ieder een hand op mijn schouders. Ze trachtten me recht te trekken. Net toen ik wilde toegeven riep de koning hen een halt toe. Ik *richtte* mijn hoofd op en wachtte zijn uitspraak af. De koning lachte.

"Goed Surion, bezorg mij de brief en ik zal je ontheffen van je schulden. Soldaten! Begeleid hem naar zijn reisgezel en breng hem dan terug." Hij knipte met zijn vingers, de Adikia lieten me los. Ik stond recht, bedankte de koning en liep de trap af, richting Linwhé.

Doorheen het dozijn zwaarbewapende soldaten *liep ik* rechtstreeks het chaotisch gangenstelsel in. Bij het betreden van haar kamer stond ze met haar rug naar me toe, ze staarde naar de open haard. Toen ze mij hoorde, draaide ze zich om. Ze had de brief in haar handen.

"Linwhé, ik moet de brief aan de koning afgeven." Zonder een woord uit te spreken vernietigde ze de zegel, opende de enveloppe en trok de brief er uit. Met haar linkerhand smeede ze de brief in de open haard, met haar andere hand gaf ze mij de enveloppe.

Zo snel ik kon sprong ik zonder enig succes de brief achterna. Hij verschroeide te snel. Een traan verliet haar rechteroog, via haar wang viel het op de grond. In stilte keek ze me lusteloos aan. Ze sloot de afstand in om mij een kus op mijn voorhoofd te geven. Ik nam de enveloppe, waarna ik ontmoedigd naar de Adikia liep, die me de troonzaal in begeleidden.

Bij mijn aankomst beval de koning me weerom te knielen, waarna ik hem de enveloppe overhandigde. Ik zag hem *beurtelings* het gebroken zegel en mij bestuderen alvorens hij zich uitte.

"Dacht ik het niet." Hij verhief zijn stem. "Soldaten! Jullie weten wat te doen!"

Uitzichtloos staarde ik in zijn ogen. Hij liet niets van emotie doorsijpelen. De Adikia grepen me vast en sleepten me de kerkers binnen.

Brandende toortsen verlichtten het pad terwijl we over een door spinnenwebben overwoekerde trap de ondergrond in daalden.

Eer ik doorhad wat er aan de hand was, zat ik achter slot en grendel. In een donkere, vochtige cel, die op de tast niet groter dan Linwhé's gastenkamer aanvoelde. De kille, verstikkende ruimte die ik tijdelijk mijn slaapplaats noemde sloop ongezien mijn verstand binnen. Ik verbleef hier minstens enkele dagen, of waren het weken? Ik verloor alle tijdsbesef. Steeds hoopte ik dat iemand me kwam helpen.

Ik verlangde naar de magische toon van het openspringen van het slot, het moment dat de Adikia de deur ontgrendelden, het moment dat iemand uit het niets verscheen. Iemand die me hier weg kon halen. *Het verlangen* veranderde in een vloek, de vloek creëerde een norm, dit donkere gedeelte van mijzelf dat ik ontdekte. Wat verder de gang in hoorde ik een van de nabijgelegen deuren ontgrendelen. Ik ontplofte! Als een bezetene liep ik naar de deur. Met alle overgebleven macht trachtte ik ze, tot bloedens toe, in te trappen. Ik schreeuwde het uit en trapte *nog* harder.

Toen uiteindelijk alle hoop mijn lichaam verliet, tot alle vechtlust verdween. De muren sloten mij in, ik kreeg geen lucht